

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 405/2010-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20 S/25/2010 z 2. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2010 doručená sťažnosť J. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 S/25/2010 z 2. septembra 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa domáhal, aby krajský súd zaviazal odporcu (Ú...), aby konal a rozhodol o upustení, resp. o neupustení od výkonu rozhodnutia sp. zn. ÚVV-4-205/31-2006 z 13. decembra 2006.

Sťažovateľ podal ešte 26. januára 2010 návrh na upustenie od výkonu rozhodnutia podľa § 75 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), ale odporca jeho návrh vybavil len listom z 24. februára 2010. Sťažovateľ tvrdil, že odporca mal vydať riadne rozhodnutie podľa § 46 a § 47 správneho poriadku.

Krajský súd jeho podanie nesprávne právne posúdil, keď ho posudzoval ako návrh na konanie o nečinnosti orgánu verejnej správy [podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)], a nie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, čím podľa neho došlo k porušeniu jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru. Rozhodnutie krajského súdu obsahuje nelogické právne závery a krajský súd nevenoval dostatočnú pozornosť rozporuplným tvrdeniam účastníkov, pričom sťažovateľ tvrdí, že jeho návrhu mal krajský súd vyhovieť, a nie ho zamietnuť.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví:

„1. Krajský súd Žilina postupom v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250 ods. 1 a nasl. OSP vedenom pod sp. zn. 20 S 25/2010 porušili sťažovateľove základné právo na súdnu ochranu, právo na riadne odôvodnené rozhodnutie súdu, právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1, 2 v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Krajskému súdu v Žiline sa zakazuje pokračovať v porušovaní vyššie označených práv.

3. *Uznesenie Krajského súdu Žilina sp. zn. 20 S 25/2010-38 zo dňa 2. septembra sa v celom rozsahu zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.*“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom domáhal, aby krajský súd zaviazal odporcu (Ú...), aby konal a rozhodol o upustení resp. o neupustení od výkonu rozhodnutia sp. zn. ÚVV-4-205/31-2006 z 13. decembra 2006 podľa príslušných ustanovení správneho poriadku. Týmto rozhodnutím riaditeľ tohto ústavu na základe právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov (Okresného súdu Žilina a krajského súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 223/2005 (ktorým bola uložená sťažovateľovi „*povinnosť nahradiť štátu trovy spojené s výkonom väzby... a povinnosť zaplatiť štátu paušálnu sumu ostatných trov trestného konania vo výške 3.000,- Sk...*“) rozhodol o povinnosti sťažovateľa nahradiť trovy výkonu väzby.

Ústavný súd zistil, že z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu nevyplýva, že by jeho závery bolo možné považovať za svojvoľné alebo arbitrárne, a ani samotná nespokojnosť sťažovateľa s výsledkom konania nie je dôvodom na vyslovenie porušenia ním v sťažnosti označených práv.

Po podrobnom opísaní rozhodujúcich skutočností a skutkového stavu, ako aj vyjadreniach odporcu a sťažovateľa krajský súd konštatoval, že „*Vo veci rozhodnutia o výške trov výkonu väzby č. ÚVN 4-205/31/2006 zo dňa 13. 12. 2006 sa nevedie exekučné konanie, keďže lehota na plnenie bola určená 15 dní odo dňa prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, nie je teda možné na takéto rozhodnutie nariadiť exekučný príkaz. Zrážky z pracovnej odmeny, ktoré boli realizované, sa realizovali v zmysle § 65 ods. 5 zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby*“. Okrem citácie § 250t ods. 1 a 4 OSP krajský súd v danom prípade citoval aj iné ustanovenia „*zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby..., vyhl. č. 437/2006 Z. z., ktorou sa vykonáva Poriadok výkonu väzby.... a zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení účinnom k 30. 6. 2007...*“, jasne tiež ozrejmil, aké dôvody ho viedli k zamietnutiu jeho návrhu podľa § 250t ods. 4 poslednej vety OSP, a jeho závery nemôže ústavný súd nahrádzať ani do nich zasahovať. Správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Ústavný súd k tomu poznamenáva, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc mu spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska súladu či nesúladu s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05). Vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 20 S/25/2010 z 2. septembra 2010 to však nie je evidentne prípad sťažovateľa.

Ústavný súd v tejto spojitosti tiež zdôrazňuje, že nejde o porušenie základného práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov.

Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2010